

Kadonnut valkolakki

Sanoivat, että pohjatuuli on kylmä, tuuli se mistä hyvänsä.

Liekö kukaan viisas vielä todennut, että etelätuuli on lempeä tuuli Jäämerelläkin. Sananmukaisesti sitä en ole kokeillut mutta kun se lämmittää vapunaattona Kempeleenlahdenkin rannalla, niin eiköhän lämmittäisi muuallakin!

Sunnuntaina sen jo tunsin, kun kevätsade lankesi maahan, mutta eilen aamulla — oh—hoh, kuinka se tuntui vatsanpohjassa saakka. Se lehahti, tuo kevättunnelma, vastaan heti kynnyksellä ja hyvällä pintaa niinkuin — no, jääköön hempeät vertaukset pois. Piti kiireesti kääntyä takaisin ja käydä vaihtamassa jänikuinen talvipalton — ikuiseen kevättakkiin ja borsaliino vuodelta 1937 malliin 1934. Ja kun sitten suuntasin askeleeni kohti osuuskaupan silakkajonoa, niin tuntui elämä keveältä kuin niiden, jotka olivat jonon alkupäässä. Lämpileikkaus-silmäys jonoyleisöön ja kevyt korvien hörhistys osoitti, että huumorintajua on kovasti vielä tallella ja kärsivällisyyttä ainakin vapunaattona ja ainakin silloin, kun saa korttita ja kun pihassa on autokuormallinen.

Niinhan se kävi kuin Sevillan parturissa, vihellellin vain (?) ja iloisesti heilahteli paperikassi kourassani, kun kevätpaisteista katua palailin kotia.

Mutta sitten loppui mielenrauha, sillä koska nyt kiistattomasti oltiin vapunaatossa, niin pitihän se ylioppilaslakkikin ottaa esille. Mutta — se oli helpommin sanottu kuin tehty. Kevätsuursiivous oli jo edellisenä lauantaina tuonut päivänvaloon mitä ihmeellisimpiä jo ammin hävinneiksi oletettuja omaisuudenrippeitä. Jatkosuursiivous toi niitä edelleen julki samoista paikoista satumaiset määrät satumaisen pölykerroksen peittäminä. Mutta ylioppilaslakkia, sitä

vanhan civiksen kellastunutta nuoruuden ylpeyttä, sitä se ei tuonut, vaikka sitä koko perhe haki. Joten nimimerkin nyt täytyy korvata se vanha kunnan valkolakki tavallista nuorekkaammalla ilmeellä.

Kevät, kyllä se, totisesti hyvät runoilijat, olette oikeassa, se on ihmeellinen vuodenaika, kun se lähettää keväiset tuulensa hyväilemään kananlihalla olevaa hipiäämme ja hellyttämään talvien parkitsevia sydämiämme. Täytyy sanoa, niinkuin eilen kultaisena keskipäivänä, se muuan hyvin nuori nainen, joka tulkitsti tunteensa sanoilla: elämä on ihanaa! Hän ei tosin sanonut sitä minulle, ohikulkijalle, mutta sanoi sen nuorelle miehelle. En kuitenkaan kadehtinut nuorukaista, sillä he kaksi eivät olleet kahden, niin ettei se niin vaarallista ollut.

Mutta nyt minun kuuluu pitävän lopettaa, sillä tässä on vähän riva-simen hakua jos muutakin. Se kevät, nimittäin, teettää kiirettä, kun toimituksen satunnaiseen käyttöön alistetut pikkuneidit, n.s. pikakiittäjät, istuvat — permanentissa Joten meidän muiden kiire on sitä mukaa permanentti!

Se vappu, se vappu! Toivottavasti tämä päivä on aurinkoinen ja muodostuu kaikille kevään ja valon virkistäväksi lepopäiväksi ilman sivutarkoituksia.

P a n u.